

Mesační jazdci

A dark brown horse with a flowing golden mane and tail, set against a starry night sky. The horse is depicted in a dynamic, slightly rearing posture, with its mane and tail appearing to be made of fire or glowing gold. The background is a deep blue night sky filled with numerous small, bright yellow stars of varying sizes.

Ohňový kůň

LINDA CHAPMANOVÁ

Albatros

Mesační jazdci

Ohňový kôň

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Linda Chapmanová
Mesační jazdci 1 – Ohňový kôň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mesační jazdci

Ohňový kôň
Linda Chapmanová

Albatros

Pre Natalie Barsbyovú, úžasnú trénerku jazdectva,
a, samozrejme, všetkým nadšeným členom jazdeckých
klubov – tým minulým aj súčasným, ako aj rodičom,
ktorí im pomáhajú.

Linda

Obsah

Prvá kapitola	7
Druhá kapitola	21
Tretia kapitola	32
Štvrtá kapitola	51
Piata kapitola	64
Šiesta kapitola	87
Siedma kapitola	103
Ôsma kapitola	116
Deviata kapitola	129

Linda Chapman: Moonlight Riders. Fire Horse
Text copyright © Orchard Books, 2022
Illustration copyright © Orchard Books, 2022
Translation © Jana Vlašičová, 2023
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3201-7
ISBN e-knihy 978-80-566-3318-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-3319-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3320-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

PRVÁ KAPITOLA

Amara cválala po úzkej cestičke.

Slnko svietilo a narcisy pri živom plote pokyvkávali žltými hlavičkami v jarnom vánku. Keď prechádzala zákrutou, zvoľnila do klusu. Spomenula si, čo čítala v knihe o jazdectve, preto narovнала chrbát a znova zrýchlila.

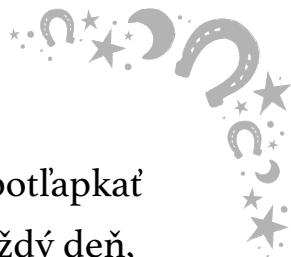
Amara necválala na ozajstnom koni, ale na vlastných nohách, hoci v predstavách sedela na prekrásnom čiernom poníkovi

s bielou hviezdíčkou. Volal sa Polnoc. Preskočila cez mláku a predstavila si, že skáču cez prekážku. Dva dlhé hnedé vrkoče jej pritom narážali do pliec. Prebehla zákrutu a potom zastala.

Naľavo stáli jazdecké stajne. Cestička viedla hore kopcom, popri malom domčeku s peknou záhradkou až ku kovovej bráne. Za ňou bolo vidieť oddelené stajne, dvere každej z nich boli namaľované inou farbou. Na budove visel nápis: *Mesačné stajne* a pod ním *Majiteľka: Jill Reedová*.

Práve sa začali veľkonočné prázdniny a Amare rodičia dovolili, aby sa v jazdeckej škole opýtala, či nepotrebujú pomoc. Keď však stála pred bránou, cítila, ako jej od nervozity sťahuje žalúdok. Možno tam nakoniec ani nepôjde. Mohla by sa

namiesto toho poprechádzať a potľapkať poníky cez plot, ako to robila každý deň, odkedy sa pred šiestimi týždňami aj s rodičmi presťahovala do chalupy kúsok od stajní. *Ja chcem viac ako len to*, túžobne si pomyslela. *Rada by som im pomohla postarať sa o poníky.*

Privinula si jazdeckú helmu na hrudník. Dostala ju od rodičov na deviate narodeniny, čo bolo už takmer pred dvomi rokmi, a bolo to to najvzácnejšie, čo mala.

Dokážem to, dodávala si odvahu. *Najhoršie, čo sa mi môže stať, je, že ma odmietnu. Ale ak mi bude priať šťastie, nestane sa to!*

Vtom sa ozval dupot kopýt a spoza rohu vyšli dve jazdkyne – žena a dievča.

„Uhni nám z cesty!“ vyštekla žena s čiernymi vlasmi vyčesanými do sieťky,

ktorú mala pod jazdeckou helmou.

Viedla koňa priamo k Amare, ktorá musela rýchlo odskočiť, aby ju kôň nepošliapal.

Keď popri nej prechádzalo na koni dievča, povýšenecky na ňu zazrelo. Amara sa nachvíľu zamyslela, či chce naozaj pomáhať v jazdeckej škole, kde sú takí hrubí ľudia. Keď však obe jazdkyne prešli, Amara si všimla zlatý nápis na zadnej strane trička dievčaťa. *Bleskové stajne.*

Sú odinakiaľ, uvedomila si s úľavou, zatiaľ čo jazdkyne zamierili do lesa na konci uličky.

Zhlboka sa nadýchla a prešla po príjazdovej ceste. Nikto tam nebol, iba fúrik plný sena. Dva kone vykúkali zo stajní. Amara zamierila k nim, keď zrazu začula zvuk kopýt. Pozrela sa doprava a zbadala krásneho čierneho

poníka priviazaného k zábradliu. Zastavil sa jej dych. Poník totiž vyzeral presne ako ten v jej predstavách – ako Polnoc –, akurát nemal na čele bielu hviezdičku. Hrivu aj chvost mal husté a hodvábne, oči veľké a zvedavé.

Amara nikdy predtým toho poníka nevidela, no akoby ho poznala už dlho a – čo bolo ešte zvláštnejšie – poník nastražil uši a zaerdžal, akoby aj on spoznal ju. Podišla k nemu a on jej začal oblizovať ruky. Pery mal jemné ako zamat.

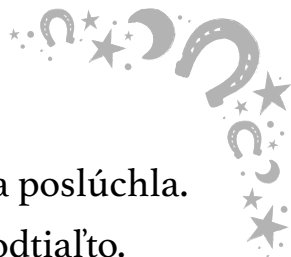
„Čo to robíš?“ ozval sa akýsi hlas.

Amara sa otočila. Z drevenej budovy s označením *Sklad náradia* a *Kancelária* vyšla štíhla žena. Mala svetlé vlasy siahajúce po bradu, zelené oči a bola zhruba vo veku Amarinej mamy.

„Ja... prepáčte. Ja... hm... prišla som... no...“ Keď sa Amare stretol zrak s prísnyim pohľadom ženy, všetko, čo chcela povedať, akoby sa jej vyparilo z hlavy.

„Helmu na hlavu,“ prerušila ju žena a ukázala na Amarinu jazdeckú prilbu „Volám sa Jill Reedová a nikto mladší ako štrnásť rokov sem nemá povolený vstup bez helmy. Nasad' si ju, daj sa dokopy a povedz mi, prečo si prišla. A pokojne mi tykaj.“

Amara sa príšerne zahanbila a poslúchla. „Volám sa Amara. Žijem kúsok odtiaľto. Prišla som sa opýtať, či nepotrebuje pomôcť s poníkmi,“ vyrapotala. Čierny poník sa jej obtrel o plece, vďaka čomu sa cítila lepšie.

Jill si ju premerala. „Chcela by si jazdiť? Máš nejaké skúsenosti?“

Amara si priala, aby mohla povedať, že jazdí priam dokonale a má kopu skúseností s pomocou v stajniach, ale napokon sa priznala. „Kedysi som jazdila na kamoškinom poníkovi. Jej mama ma učila, a preto mám aj jazdeckú helmu, ale nikdy som nechodila do jazdeckej školy. Mama s otcom si to nemohli dovoliť, ale mama má teraz novú prácu, takže mi sľúbila, že keď sa trochu usadíme, budem

môcť v lete začať. Ide však o to, že nevydržím tak dlho čakať.“ Amara si uvedomila, že to všetko strašne vychrlila. „Nemohla by som tu pomáhať?

Len aby som bola s poníkmi.“

Jill si ju chvíľu premeriavala a potom, na Amarino prekvapenie, krátko prikývla.

„Dobre, dnes dopoludnia si ťa vyskúšam – no len ak s tým budú súhlasiť tvoji rodičia. Vediem tu totiž aj jazdecký klub, kde ľudia za lekcie neplatia, ale si ich odpracujú. Mohla by si sa stať jeho členkou.“

Amara sa veľmi potešila. „To by bolo skvelé! Ďakujem!“

„Ešte to nie je definitívne, uvidíme, ako sa ti bude dariť. Najprv sa musím porozprávať s vašimi. Zavolajme im.“

Keď Jill zavolala Amarinej mame a overila si, že Amara môže zostať doobeda pomáhať v jazdeckom klube, všetko jej poukazovala a zadelila jej prácu.

Najprv bolo treba naplniť sieťky sladko voňajúcim senom, potom kýble vodou a vyčistiť stajne. Amara poodnášala kýbliky s pitnou vodou do stajní. Boli ťažké a dosť povylievala, ale mokré ponožky jednoducho ignorovala, a keď zhrabávala špinavé seno do fúrika, uvedomila si, že sa usmieva. Bola taká šťastná, že môže byť pri koňoch a poníkoch!

V stajniach, ktoré videla z cestičky, boli tri kone – Logan, Sylka a Apollo – a päť milých poníkov – Pippin, Paprička, Bella, Modrák a Zak. Obďaleč stála ďalšia stajňa s deviatimi oddeleniami – bola umiestnená

v pokojnejšej časti dvora, pri cestičke, ktorá viedla dolu po trávinatej lúke lemovanej vysokým krovím. Jill to miesto volala Lúčne stajne. Čierny poník, ktorého Amara zbadala, keď prišla, mal stajňu práve tam. Volal sa Uhlík.

Všetky poníky v Lúčnych stajniach boli prekrásne, ale Amarin zrak neustále

